

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Linda Mariana, Sive De B. Virgine Lindensi

Clagius, Thomas

Coloniae Vbiorvm, 1659

XIV. Non solùm Catholici, verùm & ipsi, praesertim in vicino Ducatu, ab Ecclesia Catholica sejuncti, desertum Lindae locum frequentant: & ipsâ adversariorum oppugnatione, magis erga loci venerationem ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11544

terdum adigit, ut vel *Noctu accedant, cereos a cendant*; nisi, quia omni Prædicantium conatu, & tum æris, tum corporis mulctis, suppliciisque, quò minus interdici, & commodo sibi tempore id agant, prohibentur? Ea nihilominus hominum est constantia, is religionis erga Divam Lindentem, animique ardor, ut sæpe malint extrema quæque perferre, quàm se a lylo (in quo, tot ac tantis animi corporisque muneribus cumulantur) aut excludi, aut etiam prohiberi. Quod quàm sit verum, plurima, quæ quinto potissimum libro afferentur, exempla docebunt; eorum præsertim, qui sub jugo adhuc Prædicantium in Ducatu gemunt. Si enim palàm accedere iis non liceat, vel per mæandros ac labyrinthos Lindam penetrare satagunt. Qua de re paucis capite sequente agendum nobis erit.

C A P U T XIV.

Non solum Catholici, verùm & ipsi, præsertim in vicino Ducatu, ab Ecclesia Catholica sejuncti, desertum Lindæ locum frequentant; & ipsâ adversariorum oppugnatione, magis erga loci venerationem cultumque DEIPARÆ incitantur.

Quod de stygio Tenebrarum principe, ex mente Gregorii, divinus vates Jobus (a) juxta editionem lxx. dixit, *Myrmicoleon perit*; de ejusdem Principis satellitibus ac Ministris, dici universim potest. Rectè, inquit ille (b) *Myrmicoleon, id est, Leo & formica dicitur antiquus hostis; quia sicut contra consentientes fortis est, ita contra resistentes debilis. Si enim eius suggestionibus*

(a) cap. 4. II. (b) 5. moral. c. 17.

bus assensus præbetur, quasi Leo tolerari nequaquam potest: si autem resistitur, quasi formica atteritur. Alii ergo Leo est, alii formica; quia crudelitatem illius carnaliter mentes vix tolerant; spirituales verò, infirmitatem illum pede virtutis calcant. Eundem prorsus in morem, satellites ipsius ac Ministri, Leones esse ac videri volunt, & interdum quoque sunt; sed nemini, nisi autem terræ & cæni, aut ad carnis & ventris cultum perstumque abjecto; hoc est, non nisi vilissimo, væcundissimo, ac sordidissimo cuique. Nam iis, qui aliquando generosæ stirpis, ac spiritus indolis vè habent, nihil aliud, nisi Formicæ sunt. Patuit hoc & in istis, quibus de agimus, ad Lindam Marianam velitationibus. Si quos enim, in Martio illo campo, invenissent degeneres, facile Leonem mentiti, ad sua antea pecus ignavum abduxerunt; sin verò in constantiori animi pectus incurrissent, jam è leonibus vidissent continuò formicas, non sine anxietate humi prestantes. Atque ii quidem, qui è vicino Episcopatu Varmieni, vel aliis Catholicæ Ecclesiæ provinciis aut Diœcesibus Lindam adventabant, non poterant vanas Myrmicaleonum istorum sive minas non terere, sive sannas non miserari. Sicut enim minis, nisi fulmina in pelvi jactabant; ita sannis suis, nihil nisi sacrilegam & blasphemam, in Deiparam cælestis quæ mentem, exhibebant. At verò ii, qui è vicinia Ducatu, aut locis furori Prædicantium utcumque solis noxiis Lindam itidem commeabant, quoad per vim modum licuit, palàm & apertâ luce, suum in Deiparam cælestis nuntium testabantur; sin vis urgeret, noctu, & per tenebras, quâ tandem licuit, tanquam Nicodemi adreperdum

bant; atque illi, qui videt in occulto, in ipsius Genitricis cælitum que conspectu, sua ex animo vota redderant. Quod quidem etiam hisce temporibus faciunt, eò frequentius, quò magis Prædicantium minæ atque imperia evilescent, ac sensim pro merito, quasi subnervantur. Quemadmodum igitur olim factum, ita hodie quoque spectare licet frequentes è Ducatu, tametsi necdum ritè Catholicos, non modò locum Deiparæ sacrum adire; verùm etiam, ad Catholicorum morem, si sacramentorum usum demas, cætera propè omnia usurpare. Nam alii quidem cæteros manu præferunt (iisdemque in loco accensis, vel ipsum circumqua; sacellum, vel certe Principem sacelli Aram, venerabundi obeunt) alii nummulos, vel alia, pro more, donariola in sacelli usum offerunt: alii verò, & quidem frequentissimi, pecora pecudesque suas, ad locum sacrum adducunt, & minimum ter circa sacellum circumagunt; evenitque propè semper, ut, qui animantes morbo aliquo prostratas, aut vehementer afflictas deduxerant, sanas repente atque incolumes reducant. Quæ fere potissimum causa homines illos, cæteroqui minimè malos, & sub jugo Prædicantium graviter gementes, ad Lindam Marianam plerumque cogit. Memini ante viginti & aliquot annos, cum postliminio è Lituania in Prussiam reverterer, deque beneficiis Lindæ à D^{no} congeri solitis, adeoque & de ipsa Linda Mariana non admodum multa adhuc nôssem, ex ipsius Ducatus incolis non pauca illo itinere didicisse. Inter cætera, cum percontarer, an etiam ipsi locum nôssent, vel interdum frequentarent? diserte reponcbant, se verò & nôsse,

nōsse, & frequentare quo enim aliò, in suis ac suorum angustiis, quàm ad illud, quod DEUS benignissimè aperuisset, asylum (ut ipsi agebant) sese reciperent. Cùm porrò amplius rogarem; nunquid à suis Ministris inde arcerentur? se enim vero arceri dicebant imò & minis, & variis multis, ac pœnis inde excedendi: sed quid facerent, aut quò se verterent? quibus neque apud ipsos, neque apud suorum quenquam ullum à DEO subsidium, in præsens calamitibus esset relictum? malle proinde se & minas, & penas, & supplicia cætera insuper habere, quàm pati eo loco DEI beneficiis fraudari: simul etiam inveniunt (quod & nunc haud rarò faciunt) se, si per aliquos quibus subiecti sunt, fas esset, ad Catholicam se revertebant. Atque hæc plurimi, quibus pietatis & animi plus aliquantò inest; qui verò in ministerio aut terroribus ita moventur, ut frequentè aut accedere ipsi locum non possint, committere tamen non possunt, quin per alios eò recurrant, per eosdem vota ac donaria sua curent deferri. Hodieque in civitate viciniore, vidua Catholicæ minoris quidem conditionis, sed pietatis non parvæ; quæ à plerisque tum agrestibus, tum etiam nobilitatis hominibus, mitti Lindam, eorumque anathemata deportare solet. Neque aliis in locis desunt, qui id suo, aliorumve nomine persequantur. Ita freudentibus, & nequidquam contentis adversariis, DEUS locum, & in loco DEUS honorat; ut hic iterum usurpari illud Regis queat: *Peccator videbit, & irascetur; dentes suos*

mi, & tabescet. Desiderium peccatorum peribit: vel illud
jam citatum Jobi, Myrmicaleon periit.

CAPUT XV.

Deserti Lindæ loci religio & sanctitas, gemino apud homines
Catholicos prodigio egregiè asserita.

Plurimum interest, quo quis animo, quamcunque
in rem, spirituque feratur: nam & opus, quod in
oculos incurrit idem esse potest, & meritum nihilo-
minus mercesque operis, longè diversissima. Sic et-
jam in iis, quæ quâdam animi nausæ fastidimus, eve-
nire solet. Nam sunt, quæ alter pro conscientia tene-
ritudine, alter pro supercilio duntaxat, non admittit.
Non defuerunt inter Catholicos quoque, qui deser-
ti Lindæ loci religionem necdum satis (uti quidem
ipsis videbatur) asseritam, palàm exemplo authorita-
teque suâ asserere, magnæ sibi ducerent religioni: ne
fortè, uti non rarò ulu venire solet, plus alicubi de
anili superstitione, quàm de vera virtute ac sancti-
monia pierate asseritum irent. Quæ etiam causa fuit
Henrico Hindenbergio Cantori & Canonico Varmi-
ensi, ut non faciliè ea, quæ de Lindæ Marianæ, etiam
desolatæ, sanctimoniam ac religionem palàm vulgo fere-
bantur, persuaderi sibi pateretur. Erat ille non modò
severioribus disciplinis, sub magno illo Theologiae,
Theologorumque hujus ævi Doctore, Francisco
Soario, Romæ admodum excultus; verùm & gestis
in patria muneribus (nam & sub Cardinali Andrea
Bathoreo, & sub Petro Tilicio Varmiensibus Epi-
scopis, Cancellarium egerat, & sub Rudnicio dein-
ceps maximis quibusque negotiis adhibitus fuit)

P 2

gravi-